

Vorbereiding en quarantaine

Dit 'dagboek' is bedoeld om mijn belevissen rondom mijn uitzending naar Mazar-e-Sharif, Afghanistan op te tekenen. Het wordt zeker geen dagelijks dagboek en ik schrijf van mij af als ik zin en tijd heb. Het zal ook zeker niet dezelfde mate van humor en zelfspot bevatten als de dagboeken die Renate en ik schrijven over onze reizen. Ook zal ik niet altijd in bepaalde details kunnen treden omdat ik zeker geen 'missie geheimen' of mogelijk gevoelige informatie aan het papier wil toe vertrouwen. Wel zal ik daar waar het kan eerlijk zijn over mijn gevoelens en wat bepaalde zaken met mij doen. Daar waar mogelijk zal ik ook foto's invoegen (alhoewel ik daar niet het allerhandigst in ben).

Ik wordt uitgezonden in het kader van de Resolute Support Mission (RSM). Dit is een missie waarbij de coalitietroepen (voornamelijk NAVO) samen het veiligheidsapparaat (politie en leger) van Afghanistan trainen, adviseren en assisteren zodat zij op termijn op eigen benen kunnen staan en zelf de veiligheid kunnen garanderen in het eigen land. Overigens zijn de coalitietroepen daar op uitnodiging van de Afghaanse regering.

Aanwijzing en voorbereiding

Renate en ik zijn op vakantie in Nederland in augustus als ik een appje krijg van mijn collega's van HRI. Er is een zoekslag binnen Staf CLAS naar een luitenant-kolonel voor de functie van Commandant Contingentscommando (C-CONTCO)/Senior National Representative (SNR). Deze functie is in Afghanistan, Mazar-e-Sharif. De uitzending is van 11 november 2020 tot 17 maart 2021. Ik overleg met Renate over deze zoekslag en geef aan dat als ik nog een keer op missie wil dat deze functie er een is die ik wel graag zou willen doen. Ik bel ook met mijn leidinggevende, Marjolein, en overleg ook met haar. Zij geeft in ieder geval groen licht en vindt het ook zeker interessant om van dichtbij mee te maken wat het betekent als een collega op uitzending gaat. Tsja, een commandantenfunctie, in een uitdagende omgeving en een functie waarvan ik het gevoel heb dat ik het zou kunnen en dat het mij ook zou liggen, dat spreekt mij bijzonder aan. Renate weet dat ik graag nog een keer op missie zou willen voordat mij loopbaan er op zit bij de Landmacht (gepland datum functioneel leeftijdsontslag is januari 2025). Hier hebben we vaker over gepraat maar het voelt als een behoorlijke beslissing. We besluiten er nog een nachtje over te slapen. De volgende dag spreken we er weer over en nemen we samen de beslissing om mij in ieder geval aan te melden.

Dan is het nog steeds niet zeker dat je het wordt maar Renate heeft er gelijk een duidelijk gevoel bij dat ik het ga worden. Uiteindelijk duurt het nog een week voordat 'de kogel door de kerk is'. Ik word formeel aangewezen en kan starten met het opwerktraject.

Het is inmiddels medio augustus als ik voor het eerst contact zoek met een aantal sleutelfunctionarissen die in de staf zitten van het CONTCO. Ook met de commandant National Support Element (NSE) zoek ik contact. Zij (Willemke) is voor mij een belangrijke ondercommandant en heeft samen met de M1 (Martine, zeg maar de operationele personeelsfunctionaris) het opwerkprogramma gepland. En dit programma start rond 1 september dus ik ben precies op tijd om op de 'rijdende trein' te springen. En die 'trein' begint heel snel, veel vaart te maken. Daarnaast moet ik ook taken en verantwoordelijkheden overdragen aan mijn eigen team (HR Innovatie) en daar ook afspraken mee maken. Zoals eerder aangegeven is de richtdatum 11 november. Dan moet het opwerktraject klaar zijn en alle collega's van CONTCO/NSE-18 (waarbij het cijfer 18 staat voor de 18e rotatie) moeten dan opgeleid, gekleed en inzetgereed zijn.

Als snel wordt duidelijk dat we vanwege COVID-19, 2 weken in quarantaine moeten voordat we in het vliegtuig stappen. Dat is een eis van Afghanistan voor alle buitenlandse troepen die naar Afghanistan komen. Dat is even een tegenvaller voor Renate en mij. Dat betekent dat gevoelsmatig de uitzending met 2 weken wordt verlengd. En daar hadden we geen rekening mee gehouden. Kortom met zijn tweeën even op de tanden bijten! De eerste uitzendduur is 4 maanden en 1 week en daar komt nu aan de voorkant 2 weken bij. De quarantaine start op 28 oktober.

Het opwerkprogramma bestaat uit schieten,

opgeleid worden in militaire basisvaardigheden, een geestelijke verzorging conferentie, een missie gerichte training, een sociaal medisch team training, een missie gerichte opleiding, kleden (zie foto)

en heel veel gesprekken met een hoeveelheid aan functionarissen (o.a. de commandant van de Landmacht, generaal Wijnen, de plaatsvervangend commandant der Strijdkrachten, generaal Eichelsheim en vele anderen). Deze gesprekken moeten met name gevoerd worden omdat ik een soort van Nederlandse 'eindbaas' ben in Afghanistan. Ik onderhoud het contact enerzijds met de commandanten in het missiegebied, ben verantwoordelijk voor alle Nederlandse militairen in Afghanistan en

ben het primaire contact voor Defensie Operaties (DOPS) die op haar beurt weer direct in contact staan met de CDS, staatssecretaris en de minister van Defensie.

Ik draag in sneltreintempo mijn taken en verantwoordelijkheden binnen HRI over aan de collega's en gelukkig ervaar ik van hen alle medewerking. Dat betekent dat ik het kan loslaten en mij volledig kan storten op de voorbereiding van de missie. En daar heb ik ook alle tijd en energie voor nodig. Wel plan ik nog twee weken (waarvan 1 echte hele vrije week en een tweede week waar ook nog wat afspraken gepland staan) vakantie voordat ik in quarantaine ga. De vakantiebestemming wijzigt van Cyprus in Griekenland en wordt uiteindelijk een weekje weg in eigen land. Met dank aan COVID-19!

De dagen en weken vliegen voorbij waarbij ik goed kennis maak met de directe collega's die mee gaan op uitzending. Ik krijg daarbij een goed beeld en heb al snel veel vertrouwen in dit team (CONTCO/NSE-18). Echte professionals, goed gemotiveerd en ook nog eens fijne mensen.

Renate en ik genieten van ons mooie land tijdens onze vakantieweek die we helaas eerder moeten afbreken vanwege nieuwe corona-maatregelen en dan breekt het moment van afscheid nemen aan. Op de laatste vrijdag neem ik afscheid van de collega's van HRI en wordt ik verrast door een mooi cadeau. Een kussensloop om mee te nemen naar Afghanistan.

Uiteraard ben ik hier erg blij mee. Daarnaast krijg ik veel cadeautjes (o.a. snoep, kaartjes en boeken) van onder andere mijn moeder, mijn broer en schoonzus, mijn schoonfamilie, de burens, Fatima, vrienden en vriendinnen. Daardoor voel ik mij een bevoorrecht mens. Ik spreek en zie mijn moeder en schoonmoeder nog en de laatste twee dagen zijn voor Renate en Timon (die ik echt wel superveel ga missen!!!) en dan op 28 oktober is het zo ver. De quarantaine gaat beginnen. Gelukkig mogen we de quarantaine in Nederland genieten (op het Walaardt Sacre Kamp) in de omgeving van Huis ter Heide.

Hier worden we goed verzorgd, slapen we met z'n tweeën op een kamer en delen we een badkamer met een ander tweetal. Er zijn voldoende sportfaciliteiten en er zijn ook bezinningsmomenten (zie foto) waarbij we even stil staan wat quarantaine betekent, waarom we dit ook al weer doen en waar je de gelegenheid hebt om in gedachten bij thuis te zijn.

De sfeer (tot nu toe) tijdens de quarantaine is goed. Fijn is dat er voldoende tijd is om uit te rusten (mentaal en fysiek), veel te sporten, dit soort stukjes te typen en veel, veel goede gesprekken. Mensgericht bezig zijn zodat we als team nog verder naar elkaar toe groeien. We hebben het goed hier maar uiteraard mis ik thuis wel. Gelukkig is de WiFi top wat er voor zorgt dat er goed contact is met Renate.

Tot zover mijn eerste bijdrage.

Bye, bye quarantaine, hello Afghanistan!

Daar zit ik dan. 1,5 uur voordat de bus vertrekt naar vliegveld Eindhoven (militaire deel van het vliegveld) om in te checken, bagage af te leveren en zo rond 2000u te vertrekken. We vliegen met een Tsjechische luchtvaartmaatschappij dus waarschijnlijk worden de hapjes en drankjes rondgebracht door de stewards Igor en Stephan. En ja, zoals jullie ze nu voor jullie zien zo verwacht ik ook dat ze er uit zien. Als alles goed gaat landen we op 12 november rond 0800u lokale tijd (het is dan 0430 Nederlandse tijd) op het vliegveld van Mazar-e- Sharif. We maken een tankstop in Tblisi (hoofdstad van Georgie) en blijven daar ongeveer 1 uur. Na aankomst in Afghanistan begint de HOTO (hand over - take over ook wel overdracht genoemd) met onze voorgangers en die duurt ongeveer 5 dagen. We krijgen onze wapens verstrekt, moeten die inschieten in de komende dagen en zullen alle details verteld krijgen. Dat betekent voor mij dat ik van het gevoel 'campingbaas' te zijn geweest nu naar de serieuze rol van 'eindbaas' ga. Ik heb er veel zin in en kijk er echt naar uit.

Maar vandaag stopt de quarantaine dus. En ik moet eerlijk bekennen dat deze 14 dagen omgevlogen zijn. Liever was ik natuurlijk thuis geweest bij Renate maar we hebben ons hier opperbest vermaakt. O.a. het dagelijkse shopmomentje (zie foto) was een mooi uitje.

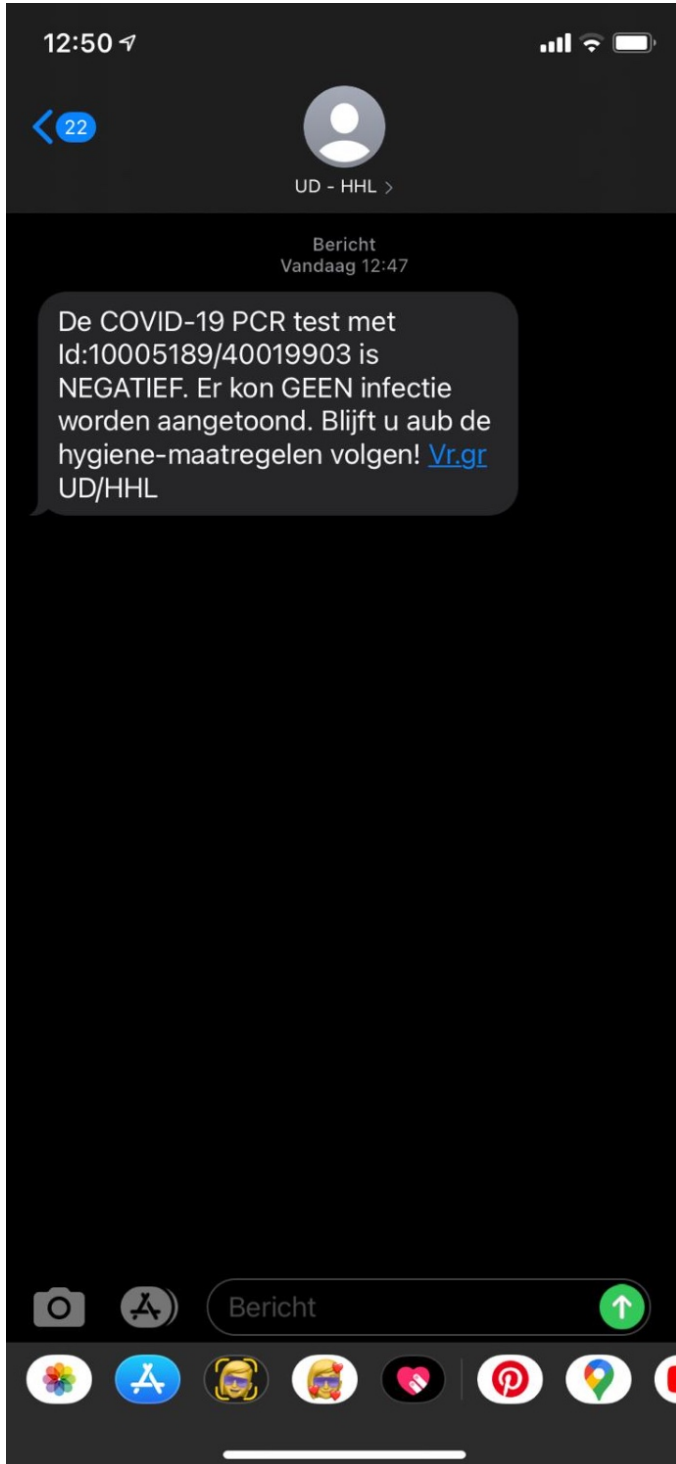
Daarnaast veel gesport, veel gepraat en veel ontspannen met goed eten en drinken.

Afgelopen maandagmorgen zijn we allemaal getest op COVID-19 met de bekende mond- en neusswap. Voor de een was het een appeltje-eitje maar voor een ander was het wel wat pittiger. En gisteravond hebben we allemaal (we roteren ongeveer met 67 collega's in) de uitslag gekregen. Iedereen negatief op 2 collega's na! Dat is echt balen! En omdat we hier ingedeeld zijn in clusters betekent dit gelijk dat 2 clusters in isolatie moesten. Dat werd gelijk afgezet met rowili (rood wit lint, zie foto)

en deze twee clusters mochten daar niet meer buiten komen. Er wordt dan gelijk actie ondernomen en alle clusterleden, van die twee clusters, worden opnieuw getest. En dat zijn best wel even spannende momenten. Want positief getest is nu nog niet inroteren met mogelijk ook gevolgen voor de rest van het cluster.

Vanmorgen kregen de collega's de uitslag en iedereen (ook de twee positief getesten) heeft een negatieve uitslag gekregen.

Dus ik ben een blij man. Dit betekent dat we met z'n allen op missie gaan en dat is wel zo'n prettige gedachte/gevoel.

Vanmorgen hebben we 'schoon schip gemaakt' (ik slaap met een marinecollega, Mitchell op de kamer) en dat betekent dat de kamer en badkamer blinkend schoon zijn gemaakt, het beddengoed is afgehaald en dat we alle tassen hebben ingepakt. 1 koffer met twee doosjes gaan terug naar huis (worden opgehaald door onze vriend Mike) en ik neem 1 grote plunjebaal, 1 grote woodlandtas, 1 gewone tas en een rugzak (handbagage) mee in het vliegtuig.

De volgende update komt vanuit Afghanistan. Ik dank jullie allemaal voor de vele wensen die ik heb gehad omtrent de uitzending/de reis.

Het ga jullie goed!

Reizen in coronatijd en de HOTO-periode

Vandaag is het woensdag 11 november. De quarantaine zit erop. We vertrekken om 1450u van de quarantaine-locatie en rijden in 1 uur en 15 minuten naar Eindhoven. Je zou denken we met allemaal negatief geteste collega's lekker zonder mondkapje in de bus kunnen zitten, maar de buschauffeur moet er dan natuurlijk wel eentje dragen. Nou dat is dus precies andersom. We zitten in een dubbeldekker met 67 personen en iedereen heeft een mondkapjes op behalve de chauffeur! Desondanks verloopt de rit soepel. Iedereen lijkt een beetje in zichzelf gekeerd en appt wat, leest wat of doet een spelletje. Iets na vieren komen we aan bij het militaire deel van vliegveld Eindhoven.

Daar staat ook al de vrachtwagen op ons te wachten waar de ruimbagage in zit. Of we al die bagage even 150 meter willen verplaatsen. Gelukkig krijg ik van Rob (CONTCO-adjudant) een 2 euro muntstuk in de handen gedrukt voor zo'n handig karretje. Het lukt iedereen om de bagage snel te verplaatsen naar de ontvangthal. Daar zijn allemaal stoeltjes coronaproof opgesteld en we zoeken allemaal een plekje.

Gelukkig hoeven wij nu hier geen mondkapje op, het aanwezige vliegbasispersoneel

wel. We lopen een beetje door elkaar heen, verorberen ons lunchpakketje en ik zoek contact met Renate. Zo'n beetje het laatste contact in Nederland en ik voel de tranen achter mijn ogen prikken. Het wordt nu toch wel serieus. En het dringt goed tot me door dat ik mijn lieffie heel lang moet missen. We zijn lief en begripvol voor elkaar en het is goed. Ik ga met vertrouwen op missie maar zal Renate en Timon absoluut missen.

Het duurt tot een uur of 1800 voordat we kunnen beginnen met inchecken van de bagage en door de security. Dit gebeurt met steeds 10 personen tegelijk en rond een uur of half zeven ben ik aan de beurt. Ik besluit als laatste de hal te verlaten. Het voelt gewoon alsof ik dat zo moet doen. Ik kijk nog eens goed om me heen en besef me heel goed dat het echt wat maandjes duurt voordat we hier weer terug zijn.

Het inchecken verloopt soepel. Dit gebeurt door collega's en dat werkt altijd makkelijk en snel. Na de security zitten we in een vertrekhal en horen we dat ons vliegtuig (toestel van Smart Wings uit Tsjechië) net is geland. Gelukkig geen vertraging. Om een uur of 1900 wandelen we met z'n allen over het vliegveld naar het vliegtuig. Ook hier besluit ik als laatste aan boord te gaan.

Zal wel iets met een schaapsherdergevoel te maken hebben. Ik ben dan ook blij als we alle 67 mensen aan boord hebben. Gelukkig is het vliegtuig groot genoeg zodat we allemaal een eigen rijtje met 3 stoelen hebben. Ik zit achterin tussen de collega's van Force Protection. Een mooie club collega's die regelmatig de poort uit zullen gaan de komende maanden. En dat is absoluut niet ongevaarlijk! Maar sjonge, jonge wat kunnen die collega's kletsen. Zal toch ook wel iets met spanning te maken hebben. Slapen is voorlopig niet echt mogelijk. Ben op zich wel moe genoeg maar slapen in het vliegtuig is nooit mijn hobby geweest. Maar het is ok.

Als we een uur onderweg zijn (het eerste deel is 4,5 uur vliegen naar Tblisi - hoofdstad van Georgië - voor een tussenstop) komt er een complete warme maaltijd door.

Hutspot met lekker stoofvlees en spinazie. Een prima maaltijd. Ook hier worden we weer goed verzorgd door het personeel die in dit geval een mondkapje draagt.

Gelukkig hoeven wij dat dus niet. Dat reist wel zo prettig.

We staan ruim een uur aan de grond in Tblisi waar de bemanning wordt gewisseld. Ik hoop dan maar dat deze chauffeur ook alle juiste vliegbrevetten heeft...

Na nog een kleine 3 uur vliegen landen we op het vliegveld van Mazar-e-Sharif (rond 8 uur lokale tijd, 04.30u jullie tijd). We zien de stad vanuit de lucht en maken een soepele landing.

Het hele land oogt lichtbruin gelig vanuit de lucht en dat is op de grond niet anders. We worden hartelijk welkom geheten door Nederlandse collega's die hier op het vliegveld van Mazar-e-Sharif werken. Daar staat tevens een Duitse dokter en iedereen moet getemperatuurd worden (gelukkig op het voorhoofd...). Daarna mondkapjes op, in een busje en naar Dutch Mountain. Dit gaat ons verblijf worden voor de komende maanden. Dutch Mountain is de Nederlandse enclave op Kamp Marmal. We worden welkom geheten in de Lion's Rock door mijn voorganger Ernst.

Na een welkomstwoordje worden we in groepjes opgedeeld en doen we een aantal kleine taakjes (formulieren invullen, spullen ophalen) waarna we al snel een bedje in een zogeheten transitietent toegewezen krijgen. Deze tenten zijn bedoeld om in het geval van dubbele bezetting op het kamp (oude en nieuwe lichting) de nieuwe lichting te legeren omdat er niet voor iedereen ruimte is in de gepantserde prefabs. We liggen met 16 mannen in 8 stapelbedden en ik lig in het stapelbed met de dominee. Hij ligt boven me en dat geeft toch een bijzonder gevoel van een stukje extra bescherming :-). Uiteraard zijn we allemaal moe na een gebroken nacht en al snel valt iedereen in slaap. De doorstart van onze Hand-Over-Take-Over (HOTO, de overdracht en overname van de werkzaamheden) staat gepland om 1500u. Ik word rond 1200u wakker, lig wat te draaien en besluit uit bed te gaan. Ik zoek Ernst op en wordt hartelijk ontvangen. We praten bij en beginnen daarna snel aan de HOTO. Op mijn bureau staan 3 computers en ik heb in totaal 6 telefoons. Op de details waar wat voor is zal ik verder niet in gaan. Om 1500u start de HOTO in groepjes en we halen wapens, krijgen een rondleiding, etc. Ook het contact met Nederland wordt gelegd en de mogelijkheden (bellen en gebruik van wifi) is prima geregeld. De dag vliegt voorbij en 's avonds zoeken we dan ook op tijd ook de tent op. Zo'n eerste nacht is nooit geweldig slaaptechnisch gezien. Je hoort allerlei geluiden

(bijv. vliegtuigen en helicopters die opstijgen/landen), een aantal snurkende collega's (nu weet ik wat Renate altijd bedoelt...), etc. Ook precies vanaf de dag dat wij komen, beginnen de temperaturen overdag en 's nachts te dalen. Dus heel erg warm is het niet en als je dan ook nog eens halverwege de nacht naar het toilet moet (bed uit, tent uit, door de open lucht, een wc-fab in, etc.), dan kun je niet echt spreken over een lekkere fantastische uitgeslapen nacht. Maar we gaan in de ochtend vol goede moed en met heel veel zin verder met de HOTO. We moeten een missiepas halen, worden rondgeleid op het kamp en ik sluit al snel aan bij Ernst voor de eerste Video Tele Conference (VTC) van die dag.

En zo zien de eerste dagen van de HOTO er uit, vroeg opstaan (0545u), lange dagen met veel indrukken en informatie en dan rond 2000u stoppen met werken. Maar ik weet ook dat deze dagen niet symptomatisch zijn voor de rest van de missie. Ik moet het goed overnemen en zal mijn eigen ritme prima vinden als Ernst met zijn mensen vertrekt naar huis.

Voordat ik het weet is het zondagavond 1900u en dan staat de commando-overdracht gepland. Ernst geeft daarbij het commando over aan mij en gebruikt daarvoor een zogenaamde Tumar. Deze Tumar werd in vroeger tijden gebruikt als koker om boodschappen over te brengen.

Op dit moment zitten alle HOTO-getekende formulieren van het overgeven van het commando nog in de koker. En met mij er bij zijn er 15 Senior National Representatives (SNR) geweest tot nu in deze missie Resolute Support. Ernst overhandigt mij de Tumar en met deze handeling heb ik het commando overgenomen. Ik heb gevraagd of het Boreellied gespeeld kan worden (ik ben immers Huzaar van Boreel) en ik zing uit volle borst mee. Ik ben vereerd en trots dat ik het commando mag voeren over alle Nederlanders in Afghanistan. Gelukkig hebben we het vast kunnen leggen op de gevoelige plaat.

En dan 'ben ik ervan' zullen we maar zeggen. We houden een kleine bijeenkomst voor alle Nederlanders met een hapje en drankje maar we maken het niet te laat. Voldaan en vol goede zin zoek ik mijn bed op.

De volgende dag schieten we ons 'lange wapen' de colt in. Ook dat is zo gebeurd. In de dagen daarna laat Ernst me steeds meer los en sta ik steeds meer aan het roer. De dinsdag staat in het teken van de voorbereiding voor het vertrek van de oude lichterij en die zwaai ik woensdagmorgen om 0800u uit op het vliegveld. Ik bedank hen voor de bijdrage aan de missie, de warme ontvangst en de fijne HOTO. Uiteraard geef ik Ernst nog een herinnering (leisteek plaquette) mee aan zijn tijd in Afghanistan.

Rob en ik zwaaien de oude lichting uit en fietsen naar de eetzaal. Nu gaat het echt beginnen en zal ik 'solo vliegen'.

Van groot tot klein, alles komt voorbij!

Het is 27 november, 08.10u en ik ben al weer 1,5u aan de slag. Bij jullie is het op dit moment 04.40u en de meeste van jullie zullen ongetwijfeld nog genieten van een heerlijke nachtrust.

Het is inmiddels bijna 2 weken na de commando-overdracht en ik begin steeds meer in een ritme te komen. Ik zal hieronder beschrijven hoe mijn 'gemiddelde' dag er uit ziet. M.u.v. vrijdag en zondag sta ik om 06.15u op. Scheren, douchen, aankleden, bed opmaken (jazeker, ook hier...) en dan loop ik naar het werkchalet (dat zijn allemaal gepantserde containers bij elkaar) waar de zich de werkplekken/werkruimtes bevinden van de collega's van CONTCO en NSE. Onderstaand een foto van mijn bureau.

Buiten bij het prieeltje (echt waar, een echt prieeltje, vele rotaties geleden gebouwd door de collega's van de Genie) staan vaak al een paar collega's te wachten, bakkie koffie te drinken en/of te roken. Hier verzamelen zich de meeste collega's om daarna te gaan ontbijten. De ontbijtzaal (DFAC, dinner facility) is ongeveer 10 minuten lopen. Veel overige verplaatsingen gaan met de mountainbike.

Uiteraard dragen we als we over het kamp lopen allemaal een mondkapje, het pistool en is het tenue keurig in orde. Vlak bij de eetzaal is ook het wasinleverpunt dus meestal leveren we 's ochtends voor het ontbijt de was in. Daarna is het wachten in een rij voordat we naar binnen mogen. Dit gaat ongeveer in groepjes van 12 collega's.

Dit omdat er maar 12 wastafels zijn en het handen wassen verplicht is. Daarna je eetkaart (soort pinpas) aanmelden, je handen ontsmetten met ontsmettingsmiddel en weer in de rij langs het uitgiftepunt van het eten. De variëteit is best groot. Broodjes, rijstepap (jammie, met lekker veel suiker en kaneel, doet me denken aan vroeger als mijn moeder altijd rijstepap maakte als toetje, luv joe mam!), allerlei soorten beleg, fruit en nog veel meer. Oftewel, de keuze is reuze.

Daarna plaatsnemen in de zaal waar alle plekken afgeschermd zijn met doorzichtig hard plastic schotten. Je praat en kijkt dan naar je collega alsof je in een gevangenis op bezoek bent bij iemand.

Na het ontbijt gaan we terug naar het werkchalet. Ieder gaat dan even 'zijns weegs' om daarna om 0800u te verzamelen in de Lions' Rock. Hier hebben we met de collega's van CONTCO/NSE de zogenaamde 'morning huddle'. Dat is de gelegenheid voor C-NSE, de CA en mij om mededelingen te doen naar de groep. O.a. dagelijks wijzigen hier de wachtwoorden en die heb je wel nodig in geval van een calamiteit.

De huddle duurt in de regel max een kwartiertje en dan gaat iedereen aan de slag met zijn eigen werkzaamheden.

Voor mij bestaan die werkzaamheden uit veel praten met collega's, veel papieren doorlezen, in 4 verschillende mailboxen op 3 computers de mails lezen, beantwoorden of uitzetten. Daarnaast heb ik wekelijks 7 videoconferenties, 4 tot 6 vergaderingen (COVID-proof maar wel live) en probeer ik het politieke en militaire nieuws hier in Afghanistan te volgen om te bezien of dit invloed heeft op onze missie. Daarna moet ik dagelijks, einde van de dag een rapportage schrijven voor Nederland (DOPS) en schrijf ik op zondag een uitgebreide rapportage over de afgelopen week waarbij ik alle bijdragen van alle Nederlandse militairen in Afghanistan samenvoeg. En daar tussendoor praat ik met mensen, blijf ik op de hoogte van het reilen en zeilen van de Nederlanders. Meestal ben ik rond 2000u klaar met werken en ga ik vaak nog even naar de Lions' Rock, drink een colaatje of watertje, af en toe een spelletje en daarna naar het slaapchalet (gebouw van 2 verdiepingen) naar mijn slaapfab (oftewel mijn slaapkamer). Ik heb de immense luxe dat ik een eigen kamertje heb waarbij alle andere collega's met twee personen in een kamertje liggen (daar staan dan 2 stapelbedden in). In de regel lig ik om uiterlijk 22.00u wel in bed.

Na een week heb ik de matras gewisseld. De eerste matras was hard als een plank en deze matras heeft waarschijnlijk wat meer traagschuim. Merk dat het net wat lekkerder slaapt.

En als je dan 's ochtends op staat wordt je soms verwend met dit uitzicht:

En dan hebben we ook een traditie over genomen van vorige rotatie(s). En dat is de 'vette vrijdag'. Dan hoef je niet naar de eetzaal en worden er frikandellen, hamburgers en nog meer frituur gebakken voor alle Nederlanders. Met daarbij ook een grote pan pindasaus (en daar gaat mijn 'vette' hartje sneller van kloppen). Leuk om te vermelden is dat we af en toe wat buitenlandse gasten uitnodigen om deze traditie te leren kennen. De gasten genieten altijd met volle teugen en vinden het echt supergezellig maar pindasaus vinden ze 'bijzonder' (waarschijnlijk een ander woord voor 'ieeeeeuuwww').

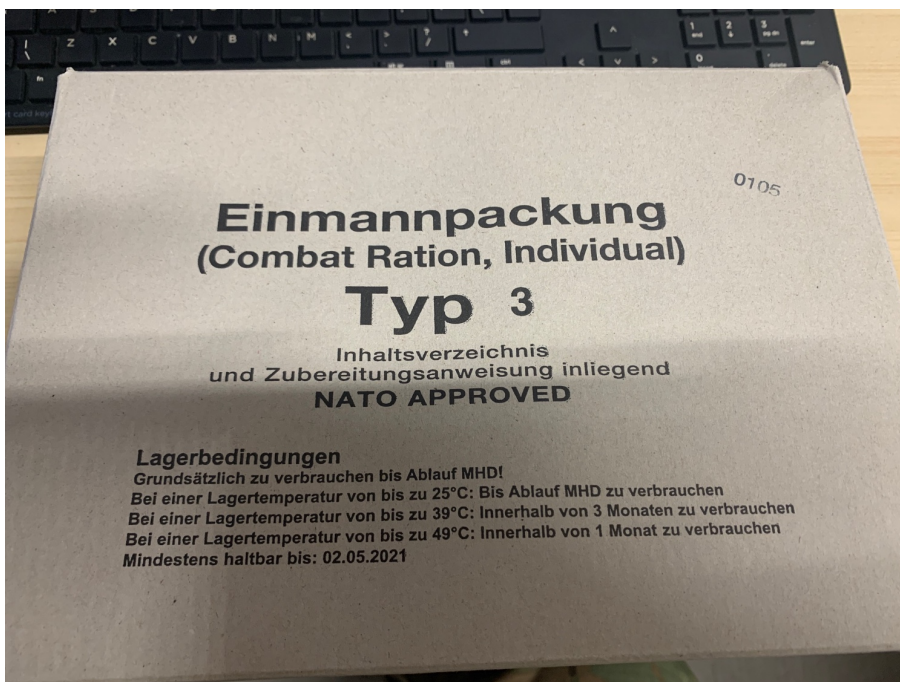
Wij zijn druk hier op het kamp met het terug sturen van alle overbodige, niet voor de missie benodigde spullen en verwachten over niet al te lange tijd te mogen starten met de zogenaamde 'redeployment' oftewel het afbouwen van de Nederlandse bijdrage aan deze missie. Daar moeten nog de nodige besluiten over genomen worden op (inter)nationaal politiek niveau maar dat volgen we hier nauwgezet.

Voor nu voor jullie allemaal 'As-salamu alaykum' en tot een volgende update!

Soms net een 'camping' en soms net een operationele setting.

Het is inmiddels 7 december en dus alweer 10 dagen na mijn laatste update aan jullie. En het is zo ver. De eerste problemen (ik hou het liever op 'uitdagingen') doemen op. Een grote uitdaging met een aantal werkrelaties onder een aantal Nederlanders vreten gedurende een aantal dagen delen van mijn tijd. Ik praat en luister, praat en luister nog eens, zet zaken in een bepaald perspectief en probeer de situatie weer werkbaar te maken. Daarbij doe ik een beroep op de professionaliteit van de collega's en na 3 dagen lijkt het voor nu even opgelost. Wat ook niet helpt in die dagen is dat ik in de nek werd gehijgd vanuit het Haagse om de situatie op te lossen, daarover te rapporteren, etc. Wordt ongetwijfeld nog vervolgd maar voor nu lijkt de situatie onder controle.

De dagen vliegen hier werkelijk voorbij en we hoeven ons geen dag te vervelen. Ook de eerste COVID-perikelen treffen ons hier op Kamp Marmal. Onze dokter krijgt een Kosovaarse burgermedewerker uit de keuken op het spreekuur. Zij vertrouwt zijn verhaal niet en doet wat extra tests/stelt wat extra vragen en jawel hoor, BINGO, deze medewerker wordt positief getest op COVID-19. En dat terwijl hij werkzaam is in de keuken, al een aantal dagen rondloopt met verschijnselen en het niet eerder gemeld heeft. Dit heeft direct een impact op de keuken/eetzaal, die per direct wordt gesloten. Al het keukenpersoneel (50 man/vrouw) moet in quarantaine en wordt getest en wat blijkt? Negen personeelsleden van de keuken (allemaal burgermedewerkers) zijn besmet. Dat betekent dat de keuken/eetzaal tot nader order gesloten blijft. Een snelle actie van de Duitse collega's zorgt ervoor dat 's avonds de eerste noodrantsoenen (MRE = meal ready to eat, Einmannpackung op zijn Duits) opgehaald kunnen worden.

De inhoud van de rantsoenen is zeer uitgebreid en voor elk wat wils. Wat mij betreft absoluut geen straf om dat een aantal dagen te moeten eten.

Na twee dagen komt het bericht dat de keuken/eetzaal weer open gaat doordat er een Duitse keukengroep gaat koken. Wel is er van alle landen steun nodig om de boel draaiende te houden. En dat lukt, zij het met een beperkt aanbod. De maaltijden zijn okay. Geen culinaire hoogstandjes maar wat wil je als je voor 1800 man/vrouw moet koken met beperkte middelen en onvoldoende personeel. Respect voor wat zij toch nog op tafel zetten.

Op dit moment zit het oorspronkelijke keukenpersoneel nog in quarantaine en inmiddels zijn 12 van hen positief getest. Gelukkig hebben we onder de militairen (alle landen) nog geen positief geteste collega's. De verwachting is dat de keuken weer volledig open gaat rond 20 december. We zullen zien en we redden ons prima tot die tijd mede door alle uit Nederland opgestuurde Sinterklaaslekkernijen.

Ik krijg dan ook een paar dagen voor Sinterklaas een pakketje of 5. Uiteraard een aantal van Renate, van mijn broer en van de collega's van HRI. Vooral de geschenken onderbroek door de collega's van HRI is een bijzondere verrassing. Deze trek ik uiteraard de volgende dag gelijk aan wat tot veel hilariteit leidt bij de collega's hier.

Alle pakketjes zijn enorm welkom en het pakketje met de Sinterklaascadeautjes moet ik nog even bewaren tot zondagmiddag 6 dec om ze dan samen met Renate en Timon uit te pakken.

Doordat we een tweetal weken niet weten of personeel uit de keuken mogelijk anderen hebben aangestoken (waaronder bijvoorbeeld Nederlanders) ben ik genoodzaakt om hier op het Nederlandse deel (Dutch Mountain) extra maatregelen in te voeren. Extra handontsmettingspompjes op diverse plekken, extra afstand houden in de Lions' Rock en helaas ook het annuleren van de Sinterklaasviering op vrijdag 4 december. In de huidige omstandigheden kunnen we het ons niet veroorloven om met 100 man 'hutje-mutje' bij elkaar te gaan staan. Gelukkig snapt iedereen dat besluit. Deze vrijdag vervangen we dan maar door een 'reguliere vette-vrijdag'. En verrassing, verrassing, de goedheiligman en zijn WITTE Piet (ja, ook mij ontgaat de gevoeligheid niet rondom dit onderwerp) hebben toch nog gemeend ons met een bezoek te vereren.

Dit leidt tot veel lol onder de aanwezigen. Daarnaast krijgt ook iedere Nederlander een taaitaipop, een chocoladeletter en een speculaaspop. Ik laat hetzelfde trio lekkernijen ook opsturen naar Kabul voor de Nederlanders daar werkzaam op het hoofdkwartier van Resolute Support maar ook voor al het Nederlandse ambassadepersoneel. En die geste wordt enorm gewaardeerd!

Dan is het tijd voor een eerste ceremonie waarbij ik aan 3 collega's de NAVO-medaille uitreik. Iedereen die uitgezonden wordt en minimaal 30 dagen in het missiegebied verblijft, krijgt een dergelijke medaille als blijk van waardering. En ik vind het belangrijk dat we hieraan gepaste aandacht besteden. Ik reik de medailles met veel plezier uit en ik merk dat de aandacht die we hieraan besteden enorm wordt gewaardeerd.

Na de medaille-uitreiking ga ik samen met Robin (PAO = Public Affairs Officer, zeg maar de communicatiespecialist op het gebied van berichtgeving en sociale media) naar het hoofdkwartier van TAAC-N (Train, Advise & Assist Command, North). Hier reik ik aan Duitsers, Finnen, Bosniërs vaardigheidselementen uit (inclusief mooie speldjes) voor de vaardigheid die zij hebben laten zien op onze wapens (pistool Glock en het lange wapen de Colt). Dit onderstreept op een mooie manier de internationale samenwerking hier binnen de RS-missie.

En gelijk maar even een foto met Robin voor het RS-monument hier op het hoofdkwartier.

En dan is het alweer 6 december. Ik log in met een beeldverbinding met thuis en we vieren met z'n drietjes Sinterklaas. Ik krijg een paar mooie cadeaus (het poepspel - wie wil dat nou niet - en een alcoholvrije variant van beer Pong) en vind het heel fijn om even samen te zijn met Renate en Timon. Daarbij besef ik me ook wel weer dat ik ze behoorlijk mis, helemaal tijdens dit soort dagen. We sluiten fijn af, ik maak nog wat rapportages en dan zit de zondag er weer op. De sfeer is goed ondanks alle beperkingen.

Dikke kus en knuffel voor jullie allemaal! Tot de volgende keer.

December in Afghanistan

Op het moment dat ik dit stukje typ, is mijn broer jarig. Hij wordt vandaag 58 maar dat is hem zeker nog niet aan te zien. We zullen maar zeggen dat 58 het nieuwe 48 is. Anyway, van harte gefeliciteerd Rens, many happy returns!

Zo zie je maar dat de dagelijkse zaken zoals verjaardagen, werken, bezoeken, boodschappen doen, etc. gewoon doorgaan in Nederland. De wereld staat niet stil en draait zeker niet alleen maar om wat er hier gebeurt in Afghanistan. Natuurlijk volg ik ook het nieuws uit Nederland en vooral de ontwikkelingen op het gebied van COVID-19. Het zijn echt zware weken in Nederland (en volgens mij in heel Europa) en met de kerstdagen op komst wordt het er allemaal niet gezelliger op.

Wat me vooral opvalt is dat er nog steeds grote groepen mensen zijn die de ernst niet inzien van COVID-19. Complottheorieën, ontkennen van COVID-19, etc. Echt bizar om zo vanaf een afstandje naar te kijken. Zeker ook omdat hier de regels nog steeds streng gehanteerd worden. Ben je ook maar enigszins in aanraking geweest met iemand die positief is getest dan ben je gelijk 'de Sjaak'. Ook al test je zelf negatief, je gaat toch twee weken in quarantaine. Zo ook 3 Nederlandse collega's die hier op het hoofdkwartier werken. 1 buitenlandse collega op hun afdeling werd positief getest en voordat ze het wisten zaten ze twee weken in een quarantaineshelter. In het begin op gevechtsrantsoenen maar dat hebben we als Nederlands contingent snel opgepakt. Treetjes frisdrank, vers fruit en groente, kortom een continue toevoer om hen het leven zo aangenaam als mogelijk te maken. Als alles goed blijft gaan, worden ze donderdagmorgen 'vrijgelaten' en kunnen ze weer deelnemen aan het 'normale' leven hier op Kamp Marmal.

Inmiddels is hier ook de eerste sneeuw gevallen.

Daarbij hebben we ook een paar echt koude nachten gehad. Zo koud dat ik de hoofd inwendige dienst (HID) om een extra dekbed heb moeten vragen. Omdat ik 's nachts geen geratel van de airco (alle airco's hier op het kamp hebben de beste tijd wel gehad gok ik) of een ietwat riekende verwarming aan wil hebben, doet mijn gepantserde slaapfab net alsof hij een koel-/vriescel is! Dus een tweede dekbedje erbij en deze ietwat seniore man kan ook weer lekker slapen. En dat lukt prima. Wat de sneeuw betreft hopen we ook de komende dagen op wat extra zodat ik voor het eerst in ik weet niet hoeveel jaar weer kan genieten van een witte kerst. Het zal er om spannen of het gaat gebeuren. Ik ben bang dat we in Nederland niet heel snel meer een witte kerst zullen meemaken. Of er moet een 4e ijs tijd komen maar die gok durf ik wel te nemen...

Op de momenten dat ik tijd heb (en eerlijk gezegd ook zin heb) ga ik sporten. Zo heb ik al een keer in de eigenhandig gefabriceerde gym hier op Dutch Mountain gesport. Dit is een hal waarbij de roldeur altijd omhoog staat omdat we geen 'binnengym' meer mogen hebben vanwege de COVID-maatregelen. En zo kan het best koud zijn binnen en dan moet je heel, heel hard sporten om het een beetje warm te krijgen. Maar eerlijk is eerlijk, er ligt wat 'ijzer' (om 'de kast' te trainen zoals militairen dat zeggen) en er staan wat apparaten waarvan de houdbaarheidsdatum al lang van verstreken is. Dit is een vorm van sporten waar ik niet heel warm voor loop. Ik doe liever een spelvorm waarin ik kan winnen of verliezen. Dus na 1 halfbakken poging heb ik toch maar de mountainbike gepakt. Je kunt hier een mooi rondje van ongeveer 4,5 km fietsen op het kamp met zelfs een ienemienie klein beetje hoogteverschil. En dat bevalt me veel beter. Een rondje of 6 à 7 en je bent zo een uur verder. Wel is het oppassen voor de Belgische en Duitse militaire politie die met regelmaat staan te laseren op het kamp omdat de maximum snelheid op het hele kamp 20 km per uur is. En omdat het mij toch lukt (zeker heuveltje af!!) om harder te fietsen dan 20 km per uur ben ik scherp op laserende collega's. Gevolg is wel dat ik met regelmaat auto's, die zich keurig aan de snelheidslimiet houden, links dan wel rechts passeer. En eerlijk gezegd zou ik het stiekem ook wel geinig vinden om een 'bon' te krijgen omdat ik te hard heb gefietst..... Af en toe een beetje buiten de lijntjes kleuren moet kunnen.

En dan zijn we op weg naar de kerstdagen en oud en nieuw. Dagen die altijd in het teken staan van familie en/of vrienden. Gezellig samenzijn, rond de kerstdis, spelletjes doen en vooral even terug naar de basis met de mensen die je liefhebt of die dichtbij je staan. Maar dat is in deze tijd met alle beperkende maatregelen (lockdown, etc.) best lastig in Nederland. Ook hier hebben we de nodige uitdagingen op Kamp Marmal. Zo zouden we op eerste Kerstdag met alle Nederlanders hier de traditionele kerst-BBQ

houden. Gezellig samenzijn in de Lions' Rock, een drankje (alcoholvrij uiteraard) erbij en lekker eten. Daarnaast zijn we enorm verwend door een aantal scholen in Nederland die kerstkaarten hebben geschreven voor uitgezonden militairen. En deze hebben we een mooi plekje gegeven in de Lions' Rock.

Maar omdat de keuken/eetzaal een aantal weken op halve kracht heeft gedraaid, door wat positief geteste medewerkers, en nog niet volledig 'up and running' is, is het niet mogelijk om de benodigde producten (waaronder veel vleesch) te krijgen. Daarom maar een alternatief plan. Dat betekent gewoon eten in de eetzaal en daarna met z'n allen verzamelen in de Lions' Rock. Maar gelukkig is er wel een kerstmarktje georganiseerd.

Op een binnenplaats (het Atrium voor de kenners) waar het normaal gesproken gonst van de activiteiten in een COVID-vrije periode, zijn nu twaalf kraampjes neergezet waar een aantal landen hun nationale specialiteiten weggeven. Zo krijgen we bij de Duitse kraampjes steak met brood, bratwurst, koffie en glühwein (alcoholhoudend en alcoholvrij). De Belgische collega's bakken friet en bij de Nederlandse kraam krijg je onder andere stroopwafels (wat overigens een heel handig product is om in een internationaal gezelschap iets gedaan te krijgen...). Het haalt het natuurlijk bij lange na niet bij een reguliere kerstmarkt maar met de omstandigheden zoals die op dit moment zijn, is het best goed geregeld. Oh ja, iedereen krijgt een uur om hiervan te genieten. Na een uur is het de ene groep eruit en de volgende groep erin. En dit wordt streng gecontroleerd (met bonnetjes, stempels etc.). Op 1 januari staat er in de regel een nieuwjaarsduik gepland, ook hier in Afghanistan. Een groot zeil ophangen en vullen met water (ijskoud water!) en dan voor de liefhebbers op een duik erin. Maar ja, ook dat gaat even niet vanwege de COVID-maatregelen. We kunnen natuurlijk niet even gezellig met z'n allen in dezelfde bak met water plonzen. Niet echt COVID-proof, zeg maar. Dus de activiteitencommissie is aan het broeden op een alternatief plan. Wat het gaat worden is bij dit schrijven nog niet bekend maar daar zal ik een volgende keer verslag (eventueel voorzien van een uitermate charmante fotoimpressie) van

doen.

Voor nu wens ik iedereen, ondanks alle beperkende maatregelen, toch hele fijne kerstdagen en een COVID-vrijer 2021. Ik mis absoluut Renate, Timon en de rest van mijn familie. Het is altijd lastig tijdens dit soort dagen als je elkaar niet kunt zien. Dus geniet van elkaar, van elkaars gezelschap en de warmte die er is in je eigen gezin/omgeving.

Merry Christmas! Fijne feestdagen!

De kerstdagen zijn achter de rug. Heel bijzonder om deze dagen een keer op een andere manier te vieren dan normaal. Kerst in Afghanistan. Als je het zo typt dan klinkt dat best bijzonder.

Maar eerst even terug naar de drukke dagen voor kerst en de dagelijkse werkzaamheden. Er gebeurt van alles in Afghanistan, de vredesonderhandelingen tussen de regering van Afghanistan (wij noemen dat GIRoA wat staat voor Government of the Islamic Republic of Afghanistan) en de Taliban (door ons afgekort met TB) worden gepauzeerd en gaan weer verder op 5 januari a.s. Er is nog steeds best veel geweld (bomaanslagen, gerichte moorden en de gevechten tussen de veiligheidstroepen (ANDSF, oftewel is het Afghaanse leger en ANP, de politie van Afghanistan) van GIRoA en de TB. Daarbij wordt er nagenoeg geen geweld gebruikt tegen de Coalitie Troepen (waarvan wij als Nederlanders ook onderdeel zijn) en hier in het noorden zijn we vooralsnog veilig op het kamp waar wij zitten. Uiteraard is dit geen garantie en blijven we scherp maar 'so far, so good'.

Ik vul mijn dagen met veel gesprekken, veel plannen, teleconferenties (VTC), rapportages maken en zorgen dat we het goed houden hier. Daarbij probeer ik oog te hebben voor de behoeftes van het personeel en draag ik op mijn geheel eigen wijze een steentje bij aan het in stand houden van een goede sfeer.

De vorige keer heb ik jullie geschreven over de kerstmarkt waar wij van mochten genieten. Nou, mijn functie als SNR heeft soms ook voordelen. Op 22 december mocht ik nog een keer een uurtje genieten op de kerstmarkt bij de zogenaamde Distinguished Visitors Day (een soort VIP-bijeenkomst, zeg maar). Hier uitgebreid gesproken met commandant TAAC-N en de Chief of Staff (COS) van TAAC-N. Deze afkorting staat voor Train, Advise and Assist Command-North; trainen, adviseren en assisteren van de Afghaanse veiligheidstroepen is ons belangrijkste doel. Allebei Duitser dus ik kon weer even goed mijn Duits oefenen (ondanks dat de voertaal hier natuurlijk Engels is) want dat is een beetje 'roestig' heb ik gemerkt. Daarnaast lekker gegeten met een broodje steak, een broodje bratwurst, Belgische frieten en om af te toppen een lekkere warme chocolademelk (zonder slagroom omdat ik een beetje op de lijn let... :-). Kortom allemaal lekkere gerechten waar Sonja Bakker een rolberoerte van zou krijgen.

Ook ben ik bezig met het voorbereiden van een oefening samen met de Nederlandse infanterie (Force Protection, FP) en een Nederlands/Duitse geneeskundige eenheid

(Medical Task Force, MEDTF). Doel van deze oefening is het simuleren van een alarm op de basis, het optreden van de FP en de MEDTF te bekijken en te evalueren. Daarbij gaan we ook een aantal WIA (Wounded in Action, gewonden) en KIA (Killed in Action, dodelijke slachtoffers) simuleren. Dit doen we om de marechaussee, de personeelslijn en mezelf te trainen in de zogenaamde KIA/WIA-procedure. Oftewel wat moet er allemaal gebeuren als er Nederlandse gewonden en/of Nederlandse slachtoffers vallen. En dat is best veel kan ik jullie verklappen. Deze procedure moet uiteraard met de nodige omzichtigheid en zorgvuldigheid uitgevoerd worden. En uiteraard hopen we dit nooit te hoeven doen maar ik wil wel graag dat we het 'in de vingers' hebben.

Aan het begin van kerstavond word ik geïnformeerd door de Nederlandse dokter dat we 2 zieken hebben. En ze vertrouwt het niet helemaal dus worden ze op COVID-19 getest. De eerste test is negatief maar ook de Duitse opperdokter vertrouwt het niet (veiligheid en zekerheid voor alles zal ik maar zeggen) en laat de zieken nog een keer testen met een ander soort test. Het duurt een uurtje voordat hiervan de uitslag binnenkomt en dat is best wel even billen knijpen. Want als ze positief blijken te zijn, heeft dat een direct effect op Dutch Mountain en de voorgenomen kerstviering van 1e kerstdag (die toch al in een versoberde vorm plaats zal vinden ivm corona). Dan komt het verlossende bericht, ook de 2e test is negatief voor beide. Opgelucht haal ik adem, die 'mogelijke crisis' is afgewend. Overigens terwijl ik dit typ ben ik net gebeld door de dokter dat we weer twee Nederlandse zieken hebben die ze voor de zekerheid gaat laten testen. Kortom dat wordt weer even de adem in houden en duimen dat ze niet positief getest gaan worden... En gelukkig komt snel het verlossende woord, ook negatief.

Dan is het eerste kerstdag. Op kerstavond kregen we een uitgebreide maaltijd geserveerd in de eetzaal met veel eten en bijzondere lekkernijen. Tijdens zowel 1e als 2e kerstdag is het eten zoals gebruikelijk dus helaas zonder bijzonderheden en/of extraatjes. Na het avondeten komen we allen samen en trappen we de bijeenkomst af met een opgenomen filmpje van de dominee (die is 10 dagen geleden naar huis gegaan omdat zijn moeder op sterven lag en naar nu blijkt is ze op 24 december overleden) die ons fijne dagen wenst. Ik houd een kleine speech en kan het feestgedruis beginnen. De drank (allemaal alcoholvrij natuurlijk) is vanavond gratis en er worden gefrituurde borrelhapjes geserveerd. De sfeer is bijzonder gezellig en er valt geen onvertogen woord. Er worden spelletjes gedaan en ontspannen gekletst. Sommigen hebben een kerstmuts op, anderen een 'ugly Christmas sweater' of kerstjurkje aan. Ook ik heb

besloten om gepast gekleed te gaan maar dat zien jullie wel op de foto.

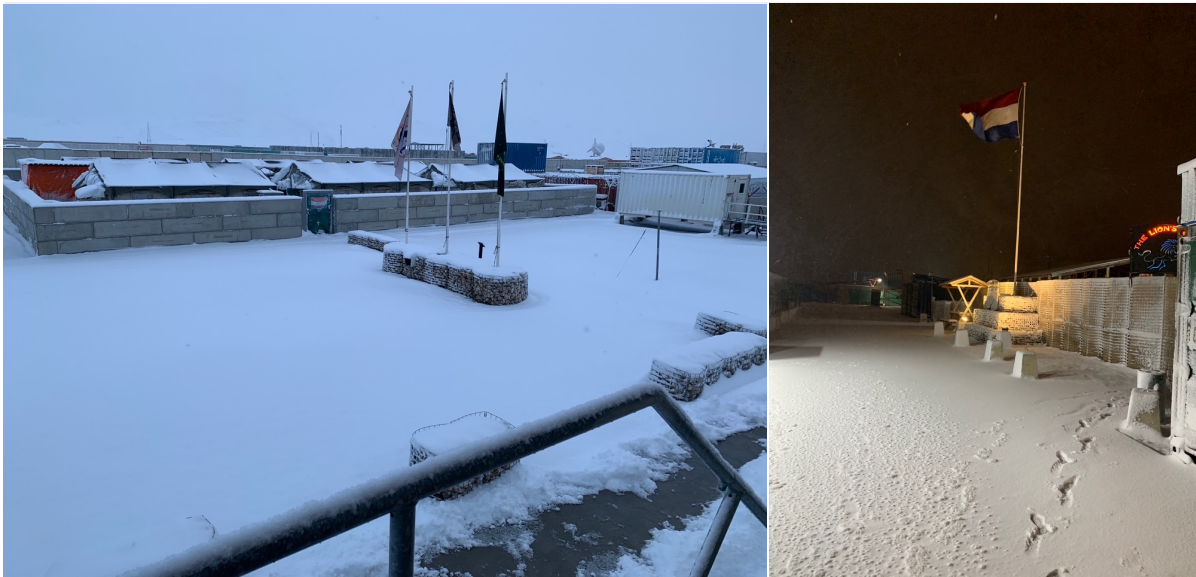

De avond vliegt voorbij en moe maar voldaan zoek ik mijn bedje op.

2e kerstdag begint voor mij op tijd. De meeste collega's hier hebben een 'low ops dag', dat betekent dat ze pas om 1200/1300u beginnen met werken. Mijn eerste overleg staat gepland om 0930u. Daarnaast nog een VTC, een vergadering en wat rapportages. Ook tweede kerstdag vliegt voorbij. Oh ja, tussendoor ontvang ik ook nog even de kerstman die helemaal uit Fins Lapland is afgereisd naar Afghanistan en ons bezoekt op Dutch Mountain.

Wel begint het om 1000u te sneeuwen. Eerst nog natte sneeuw maar later blijft het ook liggen. Onderstaande foto's zijn het bewijs dat wij op 2e kerstdag een witte kerst hebben! En dat blijft toch wel heel bijzonder!

En voordat je het weet zit je op '3e kerstdag' dit stukje te typen.

Het is relatief rustig. We worden niet 'lastig' gevallen door Nederlandse autoriteiten en we hebben dus tijd voor wat andere zaken. Ik lees wat, doe mijn administratie (de rapportages gaan ook tijdens de kerstdagen gewoon door) en stofzuig en dweil mijn werkfab. Daarnaast praat ik met wat mensen, haal de schone was op (die ook gewoon gedraaid wordt tijdens de kerstdagen) en schrijf ik de weekrapportage.

Het was een enerverende en bijzondere week waarin weer veel gebeurd is. De sfeer is hier goed en we hebben het samen heel goed gehad. Gelukkig heb ik ook Renate, Timon, moeder en schoonmoeder en familie goed kunnen spreken tijdens deze dagen. Het gemis is er absoluut wat meer tijdens dit soort dagen maar ik word enorm verwend met leuke lieve kaartjes en spulletjes die worden opgestuurd door velen van jullie. Heel erg bedankt! Gelukkig wordt ook Renate niet vergeten tijdens deze dagen en dat is fijn. Dit alles maakt het makkelijker om ons er doorheen te slaan.

Tot in het nieuwe (hopelijk COVID-vrijer) jaar!

Gelukkig Nieuwjaar Afghanistan-style!

Het is vandaag 5 januari en de jaarwisseling ligt inmiddels alweer achter ons. Mijn vorige stukje proza eindigde op 3e kerstdag en vanaf daar pak ik de draad weer op. De laatste dagen van het jaar staan in het teken van het voorbereiden van de base-oefening, het opruimen van de spullen van de kerst en het voorbereiden op oudejaarsavond. We willen graag een fijne oudejaarsavond vieren met elkaar maar natuurlijk ook met aandacht voor het thuisfront. Daarnaast hou ik de ontwikkelingen hier op het kamp scherp in de gaten als het gaat over COVID-19. Maar gelukkig hebben we nog maar 10 mensen in quarantaine zitten en voor zover wij weten zijn er geen positieve besmettingen meer.

Zoals ik al eerder schreef is het toch bijzonder om tijdens dit soort feestdagen hier in Afghanistan te zijn. Wel merk ik dat het op alle fronten een wat rustiger periode is. Zelfs het geweld in het land kent een dip. In Nederland hebben de meeste collega's kerstvakantie en zijn alleen de hoogstnoodzakelijke bureaus bezet bij Defensie zodat in geval van nood opgeschaald kan worden. Daarbij volgen we ook de mediaberichten over inzet van collega's om te helpen de coronacrisis het hoofd te bieden. En die inzet lukt volgens mij vrij aardig als ik de berichten moet geloven. Flexibel zijn, snel kunnen schakelen en organiseren om binnen een korte reactietijd ingezet te worden zijn zo maar een paar. In deze tijd broodnodige eigenschappen waar wij als Defensie toevallig best goed in zijn.

Op oudejaarsdag worden er olieballen en appelbeignets/-flappen geserveerd hier op Dutch Mountain. Een aantal olieballen is vers gebakken door de collega's van de medische kant. Dan weet je in ieder geval zeker dat het zogenaamde 'hygiënische COVID-vrije' olieballen zijn. Het gros van de olieballen en appelbeignets/-flappen is met een postvlucht ingevlogen vanuit Nederland. Daar weet je in ieder geval van dat ze niet vers zijn maar dat kun je prima oplossen met een minuutje in de magnetron. 's Middags wordt er in de voorbereiding van de avond alvast een megagroot kampvuur ontstoken waarin we mooi het overbodige pallethout etc. kunnen verbranden.

Uiteraard hebben we hiervoor toestemming moeten vragen anders hebben we 'per ongeluk' plots de brandweer staan aan de poort van Dutch Mountain.

's Avonds rond een uur of 2100 barst 'de foute party' los. Thema van de avond is foute kleding of andere 'foute' zaken. Zo loopt er een collega rond die van een wit rietje een V op zijn jas heeft gemaakt en compleet met zonnebril zorgt hij voor de beveiliging de hele avond, inclusief staan aan de deur, fouilleren, etc.

Een aantal andere collega's heeft zich uitgedost als OK-zusters en nog weer een andere collega houdt het lekker Nederlands. Kortom voor ieder wat wils!

De sfeer is echt goed en ontspannen. Er wordt ook getafeltennist en daar doe ik ook aan mee. Bij een poging om een balletje te halen maak ik een snoekduik over een tafel met wat flesjes erop (of ik struikelde gewoon door ouderdom dat kan ook...). Voor mijn gevoel houdt iedereen de adem in want een gebroken heup op mijn leeftijd is niet geheel ondenkbaar. Gelukkig krabbel ik zonder schade weer op en gaat de feestvreugde door. We houden de goede sfeer de hele avond in stand. Tegen het einde van de avond verzamelen we bij het kampvuur voor ons eigen aftelmoment. Daarna wens ik alle aanwezigen persoonlijk een goed 2021 en bel ik met thuis. Daar is het natuurlijk net iets na 2030u maar desalniettemin wens ik ook Renate, Timon en schoonzus Monique een mooi en hopelijk COVID-vrij 2021. Na nog een laatste rondje over het kamp en een check van de Lions' Rock constateer ik dat nagenoeg iedereen binnen een half uur lekker naar bed is gegaan. De rust is weer teruggekeerd want de eerste medewerkers moeten om 0700u op Nieuwjaarsdag alweer op pad. Ik heb het geluk dat ik kan uitslapen alhoewel ik ook (alweer) op tijd wakker ben. Aan het einde van de ochtend, 1200u staat de traditionele nieuwjaarsduik gepland. En daar waar het in Nederland vaak solo wordt gedaan maken wij er een gezamenlijke happening van. Inclusief UNOX-mutsen, een pierebadje (van 2 bij 1 meter) en natuurlijk de broodjes worst (wel een bratwurst en niet een Unox-worst).

De temperatuur buiten en van het water is behoorlijk brrrrrr maar toch hebben een 25-tal collega's een zwembroek/badpak aangetrokken. Omdat ik het een mooie traditie vind en ik ook het goede voorbeeld wil geven ga ook ik onder grote hilariteit kopje onder. En inderdaad, het is serieus aan de frisse kant zullen we maar zeggen. Na het gezamenlijk eten van een broodje worst kan de werkdag beginnen. Het is al met al een rustig dagje en dat heb ik in ieder geval ook nodig om even bij te komen van alle feestelijkheden.

Vanaf 2 januari begint het reguliere ritme weer en heb ik een drukke zaterdag. Zondag 3 januari is relatief rustig maar vanaf maandag 4 januari gaat het weer los.

Zo ben ik op 4 januari door de Mongoolse SNR uitgenodigd voor de functie-overdracht aan zijn opvolger. De Mongolen zijn verantwoordelijk voor de beveiliging van Kamp Marmal en staan onder andere 24/7 aan de poort en bemannen daar waar nodig de wachttorens. En dat doen ze met veel discipline en verve. Het is werkelijk snijdend koud als wij als 'vips' mogen plaatsnemen terwijl het Mongoolse contingent er superstrak bij staat. De overdracht gaat in het Mongools wat steeds vertaald wordt naar het Engels. Mooie tradities komen voorbij en na de overdracht krijgen we ook een inkijkje in de Mongoolse cultuur. Compleet met een trombonist, iemand die op traditioneel instrument speelt en een dansend tweetal. Na de muziek en dans worden we in de tent uitgenodigd om een traditioneel Mongoolse maaltijd te genieten. Het ziet er allemaal heerlijk uit en smaakt zo mogelijk nog lekkerder. Veel vleesch (en daar ben ik wel een beetje van, sorry Maaïke) en groente.

Na nog een keer opgescheept te hebben, neem ik afscheid van de gastheer. Omdat ik het leuk vind en het ook getuigt van een vorm van respect vraag ik hem om samen met mij op de foto te gaan. Dat vindt hij leuk (of tenminste dat gevoel heb ik...) en samen maken we een aantal kiekjes.

We nemen hartelijk afscheid en ik ga weer terug naar Dutch Mountain. De rapportage moet nog gemaakt worden en moet nog wat andere zaken afhandelen. Zo hoor ik dat de geplande base-oefening op 5 januari niet door kan gaan vanwege een paar kapotte voertuigen. Maar 'wat in het vat zit, verzuurt niet'. Kortom die oefening gaat er zeker komen maar dan op een ander moment.

Vanmorgen heb ik nog een collega uitgezwaaid op het vliegveld wiens missie er op zit. We pakken het werkritme weer op.

Voor diegene die ik het nog niet heb gewenst, een bijzonder fijn, (werk)gelukkig, gezond en toch hopelijk COVID-vrijer 2021.

Wij gaan op weg naar de mid-term happening (het moment waarop we onze missieduur als het ware 'doorzagen') op 15 januari maar dat gaan jullie ongetwijfeld nog lezen. En of het werkelijk het midden van de missie is, weten we hier nog geen van allen, daarover volgt mogelijk pas in februari duidelijkheid. Voor nu een fijne (werk) dag en tot de volgende keer!

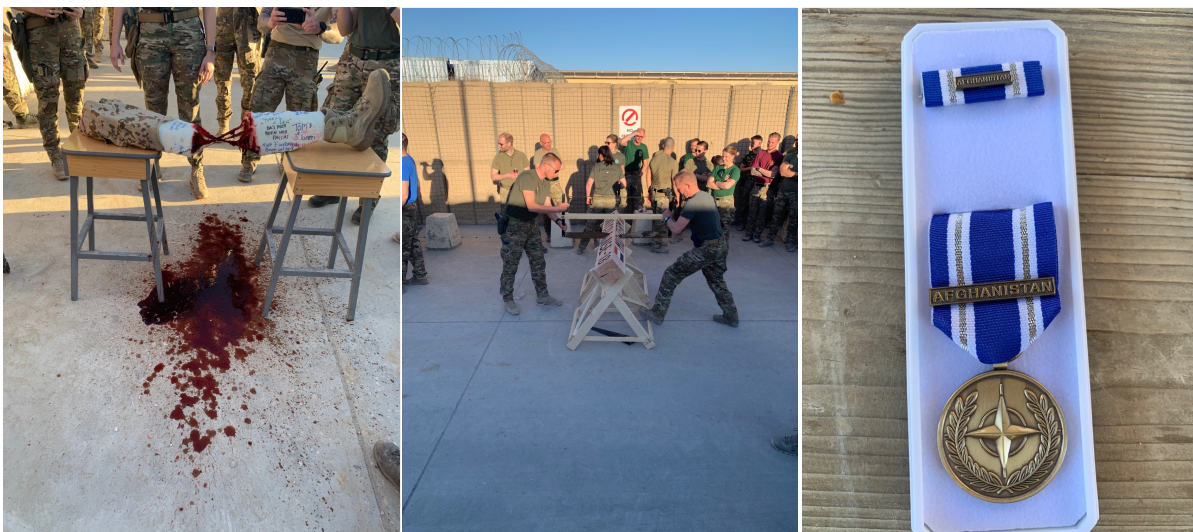
Aan de bak als team en als SNR...

Het is 21 januari als ik dit stukje typ. En inmiddels alweer ruim twee weken geleden dat ik het vorige stukje heb getypt.

De eerste weken van januari vliegen werkelijk voorbij. Mede omdat we hier al weken lang prachtig weer hebben (graadje of 15 en een heerlijk zonnetje iedere dag). En dat werkt en ontspant op zijn tijd toch net even wat lekkerder. De afgelopen weken heb ik wat onenigheid met twee collega's en dat is natuurlijk nooit leuk. Dat kost me ook serieus veel negatieve energie en ik zie er niet alleen moe uit maar ben het ook. Er vinden gesprekken plaats, sommige mensen ontwijken elkaar en zoals het bij veel missies herkenbaar is ontstaan na de eerste 8 weken irritaties en scheurtjes in het gelukkig huwelijk tussen collega's. En inderdaad wat dat betreft lijkt het net het einde van de wittebroodsweken.

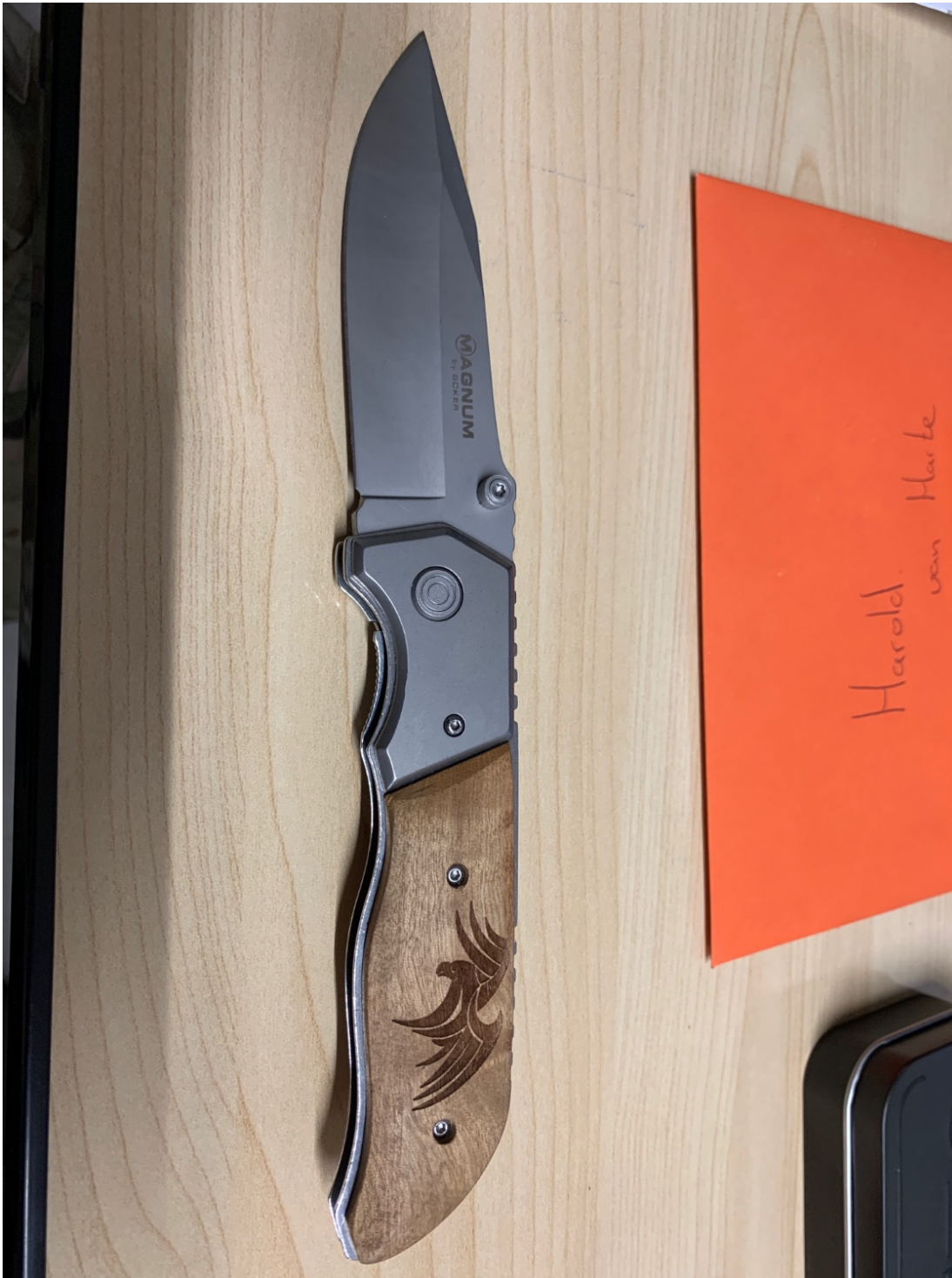
Inmiddels staan nog niet de neuzen allemaal dezelfde kant op maar is mijn vermoeidheid een stuk minder (mede dankzij de zonneschijn en voldoende slaap) en voel ik me sterk o.a. door de bevestiging die ik krijg van collega's hier om mij heen. Er komen nog wat gesprekken aan maar dat lijkt prima te lukken. We gaan het zien. Het werkritme oppakken lukt verder prima en de dagen vliegen voorbij.

En dan is het 15 januari. Een dag die in het teken staat van het uitreiken van de NAVO-medaille, de midtermbalkdoorzaagssessie en een gezamenlijke BBQ met het hele Nederlandse Contingent. Deze medaille krijgt eenieder die minimaal 30 dagen aaneengesloten op missie is. En omdat er meerdere eenheden zijn die hieraan voldoen besluiten we er een ceremonie van te maken en er met zijn allen tegelijk aandacht aan te besteden. En dat maakt me een trots commandant!

En toen was het 16 januari. Mijn verjaardag met alle seinen op groen voor een

gezellige dag. Ik krijg een mooi cadeau van Rob (de CONTCO-adjutant).

In de middag echter komt er via, via een bericht binnen dat er een schietincident is geweest op het kamp bij een oefening. En al snel wordt duidelijk dat het om een Nederlandse collega gaat. Mijn maag draait om maar direct zet ik alle radertjes in het werk. Wie is het, we roepen het response team (RT) bij elkaar, wat is de informatie, hoe gaat het met hem etc etc. Iedereen gaat onmiddellijk in de professionele regelmodus en aan het werk. Als SNR leidt ik het RT (met daarin o.a. de Public Affairs Officer, marechaussee, geestelijk verzorger, personeelsfunctionaris en dokter). Al snel is de naam bekend. Het is iemand van het NSE, een aimabele twintiger die iedereen

goed kent. En dat heeft natuurlijk een behoorlijke weerslag op iedereen. Hij ligt al op de operatietafel maar is buiten levensgevaar. Hij wordt geopereerd door het Nederlands chirurgisch team en al snel krijg ik daar ook de informatie van. De operatie is goed verlopen maar hij moet z.s.m. naar Nederland. Direct al dezelfde avond bezoek ik de collega. Hij is wat versuft van de morfine maar we hebben een goed gesprek. Hij houdt het niet droog en ik ook niet. Dat komt toch even binnen. Zeker als je bedenkt dat de belangrijkste opdracht aan mezelf is geweest: 'met z'n allen veilig er in en met z'n allen veilig weer naar huis'.... We gaan met z'n allen in de regelmodus en voor de volgende avond wordt een zogenaamde strategische evacuatie gepland. Er wordt een vliegtuig gestuurd vanuit Nederland met een medisch team aan boord om de patiënt op te halen. Het vliegtuig vertrekt ook daadwerkelijk (met een bedrijfsmaatschappelijk werker aan boord om ons de komende week op mentaal gebied bij te staan) op zondagavond maar als het boven Rusland vliegt, komt het bericht dat Oezbekistan geen toestemming geeft om over dat land te vliegen. En dus moeten we knarsetandend toezien dat het vliegtuig rechtsomkeert maakt en terugvliegt naar Eindhoven. Gelukkig lukt het de volgende avond wel om het vliegtuig hier te krijgen (alhoewel dit ook kantje boord was, nu lag Turkmenistan dwars...). De collega is na terugkomst een aantal dagen in het ziekenhuis geweest in Utrecht en daarna verplaatst naar het Militair Revalidatie Centrum in Doorn voor het vervolg van zijn revalidatie. Hij maakt het naar omstandigheden goed.

In de week na het incident moeten we alle zeilen bijzetten om weer de focus op de missie te krijgen. Dit lukt door veel gesprekken, nemen van verantwoordelijkheden door commandanten en het bewaren van de rust. Zo moet ik besluiten om twee bij het incident betrokken collega's terug te sturen naar Nederland. Geen leuk besluit maar wel een waar ik achter sta. Alles bij elkaar voor het hele team een heftige periode waarbij ik oprecht trots ben op hoe we dit zowel vanuit menselijk oogpunt maar ook vanuit procedureel oogpunt goed hebben aangepakt met z'n allen.

Als ik weer verder typ is het inmiddels 8 februari. Toet, toet dat is snel! En dat is op dit moment misschien ook wel het gevoel wat we hier hebben. De tijd vliegt werkelijk voorbij. Het mooie weer houdt echt aan en inmiddels noteren we hier 20 graden met zon. Dit in tegenstelling tot Nederland waar het behoorlijk onder nul is en waar Koning Winter deze week de baas is. En als het dan zo warm is wordt er ook weer gebruik gemaakt van het beachvolleybal veld.

Inmiddels kruipen we langzaam naar 17/18 februari. Voor ons een belangrijk moment omdat dan wel of geen beslissing wordt genomen over het verlengen van de missie voorbij 1 mei. 1 mei is tot op heden de 'magische datum' waarop alle Amerikaanse- en coalitie troepen uit Afghanistan moeten zijn. Dat is een akkoord die de regering Trump vorig jaar februari heeft gesloten met de Taliban. Het vervelende daarbij is dat de NAVO en de huidige regering van Afghanistan niet zijn betrokken bij dit akkoord. En dus houdt de Taliban vast aan het gegeven dat alle buitenlandse troepen op 1 mei het land uit zijn. Maar daar vinden de overige NAVO-landen wel wat van. Dus heeft de Secretaris Generaal van de NAVO heeft een 'paper' geschreven waarin hij aangeeft dat er wat de NAVO (inclusief de VS!!) betreft 3 opties zijn om uit te kiezen op 17/18 februari:

- Vertrekken met z'n allen (Amerikanen en coalitie troepen) voor 1 mei
- Blijven na 1 mei (tot wanneer wordt nader bepaald) **met** toestemming van de Taliban
- Blijven na 1 mei (tot wanneer wordt nader bepaald) **zonder** toestemming van de Taliban

Inmiddels hebben alle landen zich uitgesproken om langer te blijven omdat de Taliban zich niet aan haar deel van de afspraak heeft gehouden (zoals het verbreken van de banden met Al Qaida). Dit is nog niet hardop uitgesproken door Amerika en daar is

feitelijk het wachten op. Langer blijven (na 1 mei) zou ook kunnen betekenen dat de Taliban meer geweld gaat gebruiken. En in dat geval ook tegen Amerikaanse- en coalitietroepen. Dat is ook de reden dat alle militairen hier zich hier op aan het voorbereiden zijn. Vooralsnog dreigt er voor mij en de Nederlanders hier nog niet echt meer gevaar maar dat zou in de komende periode ook kunnen veranderen.

Terug naar een mogelijk besluit op 17/18 februari. Ook hier weer een paar opties:

- Er komt een besluit om te vertrekken voor 1 mei met z'n allen
- Er komt een besluit om te blijven na 1 mei (met einddatum)
- Er komt een besluit om te blijven na 1 mei (zonder einddatum)
- Er komt geen besluit (besluit wordt doorgeschoven naar 23 maart (als de Ministers van Buitenlandse Zaken van de NAVO met elkaar in overleg gaan)

Als het de eerste mogelijkheid wordt (10% kans is mijn inschatting nu) dan kom ik eind maart naar Nederland. Bij de andere 3 keuzes komen onze opvolgers in het gebied en zal ik op 17 maart terug vliegen naar Nederland. Dit is de situatie op dit moment maar Defensie zou Defensie niet zijn als dit niet nog zou kunnen veranderen... Nog even afwachten dus!

Inmiddels zijn alle gesprekken met de collega's gevoerd waar onenigheid mee was. Er zijn goede (werk)afspraken gemaakt, de rust is weergekeerd in ik zit voor mijn gevoel (weer) stevig in het zadel.

En zo zie je maar, er zitten leuke kanten aan deze functie maar ook wel degelijk soms minder leuke kanten. Mega leerzaam maar niet altijd even leuk.

Het gaat goed met me, de eindstreep (wanneer die dan ook is) komt in zicht. Ik vermaak me nog steeds opperbest maar het gemis van Renate en Timon, familie, vrienden en collega's van HRI begint nu ook wel zwaarder te wegen. Ik kijk ernaar uit om weer naar huis te gaan. Ondanks dat wij hier het weer mee hebben en ook nog een keer de voordelen ervaren van onze COVID-bubbel.

Ook dragen we als Nederlandse militairen ons steentje bij aan goede doelen hier Afghanistan. Zo zorgen we onder andere dat er heel veel speelgoed goed terechtkomt.

Voor nu, succes allemaal in de 1e IJstijd in Nederland! Ik ben hier in het lekkere zonnetje in gedachten bij jullie! :-)

En deze foto als afsluiting van dit stukje vooral omdat ik supertrots ben op ons landje.

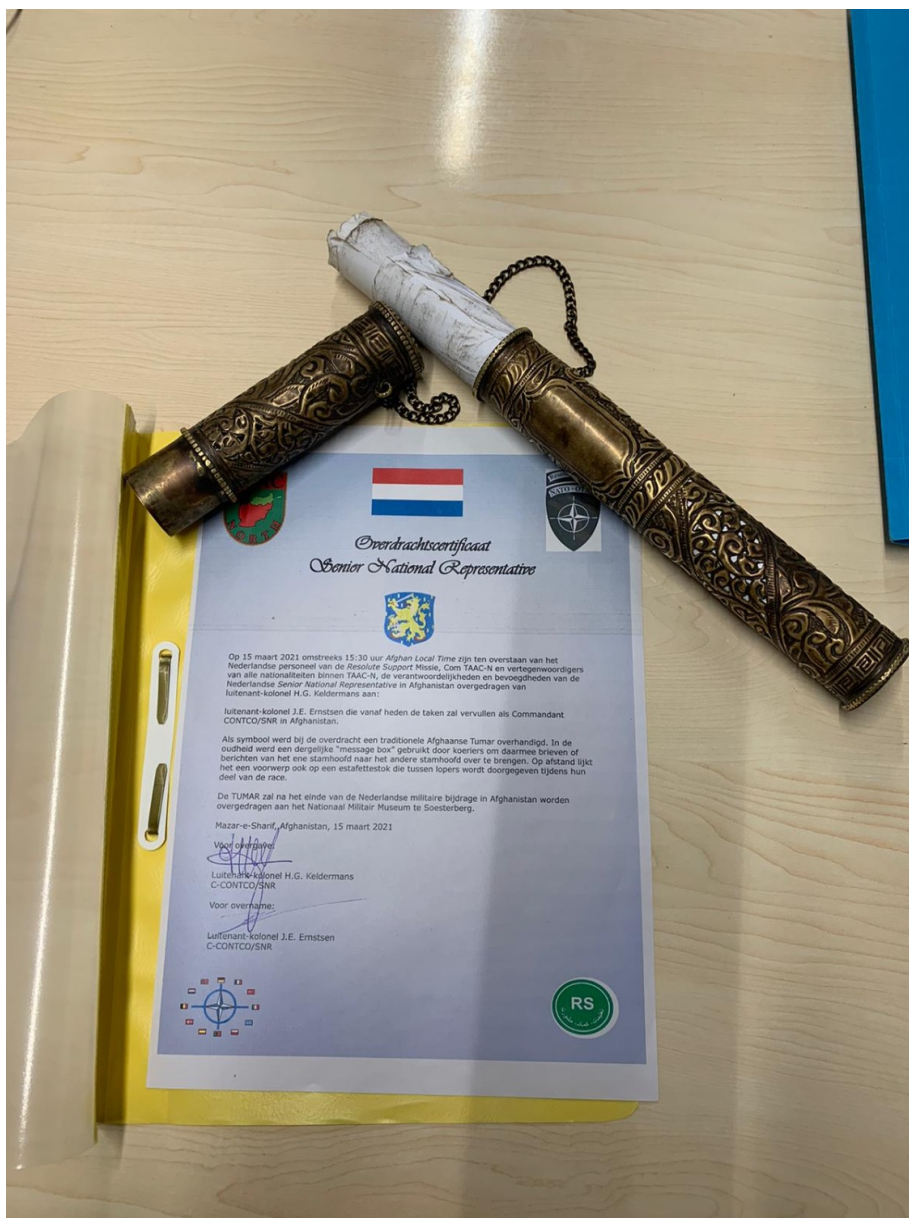

Bye, bye Afghanistan!

Sjonge jonge, het is al 6 weken geleden dat ik het laatste stukje heb getypt. En de tijd is werkelijk voorbij gevlogen!

De laatste keer heb ik afgesloten met dat we in spanning aan het wachten waren op wel of geen besluit bij een Defence Ministers Meeting (DMM) van de NAVO op 17/18 februari of we als coalitietroepen/VS-troepen wel of niet zouden blijven na 1 mei. En dat besluit had dan weer direct invloed op de datum waarop ik terug zou komen. Laat ik het maar gelijk verraden. Er is geen besluit genomen en dat betekent voor onze rotatie dat wij afgelopen maandag zijn opgevolgd.

Op het moment dat ik dit stukje typ zijn onze opvolgers al 6 dagen aanwezig in het gebied, is de HOTO (overdracht) afgerond en heb ik eergisteren het commando overgedragen. Bewijs hiervan zie je op onderstaande foto inclusief de Tumar die de symboliek weergeeft van het 'overdragen van het stokje' aan je opvolger.

En dan het regelen van de terugvlucht. Vanaf het begin zouden we terugvliegen (als we regulier zouden uitroteren) op 17 maart. Ook nog een keer de 26e trouwdag van Renate en moi (luv joe beeb). Maar daar dachten Defensie en de vliegtuigenmeneren anders over. Het wordt de 18e. Nou ja, een dagje later is natuurlijk niet leuk maar dat kunnen we niet echt beïnvloeden. Het blijft lang stil voor de definitieve bevestiging van de vlucht. En die heb je echt nodig. En bam, daar is de definitieve bevestiging. Het wordt de ... 19e. Wederom een slikmomentje maar zeker niet onoverkomelijk. We zetten alles in gang (PCR-testen, versturen van spullen etc.) maar 'gelukkig' komt er nog een 'lief klein konijntje uit het hoedje van de goochelaar....' Er zijn wat 'technische problemen' met het vliegtuig en de vlucht wordt nogmaals 24 uur uitgesteld. Kortom als ik dit typ, dan vlieg ik in principe op de 20e terug en ben ik net na de middag in mijn eigen Zwollywood. En omdat de COVID-maatregelen nog steeds gelden, ook voor ons, mag maar een persoon mij ophalen. Dus Renate en Timon (die dan even daarvoor afgezet wordt in een tijdelijk koffietentje) komen mij ophalen. En eerlijk is eerlijk, ik kan bijna niet wachten tot het zover is.

Maar voordat ik dit laatste stukje afsluit wil ik jullie toch nog even meenemen naar wat gebeurtenissen van de afgelopen weken. Uiteraard weer voorzien met een paar foto's. De reguliere werkzaamheden zijn natuurlijk gewoon doorgegaan. Zo hebben we opdracht gekregen om alles te regelen voor het invliegen van extra versterking van Nederlanders als de spanningen zouden oplopen. Deze collega's zijn er nog niet en afhankelijk van de ontwikkelingen in Afghanistan komen ze op een later tijdstip. Maar dat is nu aan de nieuwe club (NSE/CONTCO-19) om daar de randvoorwaarden voor te regelen. Daarnaast heb ik nog een aantal medaille-uitreikingen gedaan en ook een paar collega's verblijd met een functioneringsgratificatie. Deze krijg je als je meer dan goed presteert in je functie. Hieronder reik ik er een uit aan een geneeskundige collega, Esmeralda.

Omdat er ruimtegebrek was in de slaapkamers door diverse in- en uitroterende collega's heb ik vanaf medio januari een 'roomie' gekregen. Het is de Missie 1, Jan-Peter. Beter bekend als JP. Met hem heb ik goede gesprekken gehad en we hebben ook echt een vriendschappelijke band gekregen. En nee, we hebben geen 'lepeltje-lepeltje' gelegen... :-)

In de afgelopen weken zijn er ook weer diverse activiteiten geweest zoals een pokertoernooi, het lopen van een mars voor het goede doel en een tafeltennistoernooi. Aan de laatste heb ik ook meegedaan en door mijn noeste trainingsuren, 40 jaar geleden samen met mijn broer was de basis nog voldoende om

de 2e plaats in de wacht te slepen. Net niet gewonnen in de finale maar heel tevreden.

Naast het fungedeelte gaat is het voor iedereen ook regelmatig serieus aan de slag. Zo gaan onze infanteriecollega's en medische collega's dagelijks naar buiten (de kazerne af). Daar oefenen en trainen ze allerlei procedures voor het echie. Hierbij een paar mooie sfeerplaatjes van hun optreden.

Maar terug naar het 'fungedeelte'. Omdat op de 15e onze reguliere HOTO afgerond was, hadden we besloten om op de 14e met alle uitroterende militairen een afscheidsavond, inclusief Pubquiz te organiseren. Starten met het eten van pizza, gratis drankjes en een gezellige Pubquiz waarbij we met ons team op de 6e plaats geëindigd. Ze vroegen niet al te veel zinloze weetjes, en laat dat nou net mijn specialiteit zijn... :-).

Nu we alles hebben overgedragen hebben we nog een paar dagen om te ontspannen, wat rust te pakken, te darten en om leuke activiteiten te doen. Een van die activiteiten die je hier kunt doen is het beklimmen van een 45 mtr hoge zogenaamde 'tetrapol' mast. Deze mast zorgt voor de verbinding tussen een soort van portofoons die we hier gebruiken. Een fikse klim met een prachtig uitzicht.

Lieve mensen, het zit er bijna op. Nog een paar dagen en dan ben ik terug in het regenachtige kleine kikkerlandje. En ik kan jullie bevestigen dat thuiskomen heel erg fijn is en heel erg fijn voelt. Het vertrouwde, de familie en vrienden maar bovenal mijn liefje en mijn zoon weer kunnen knuffelen.

Het was me een avontuur wel. En via deze stukjes heb ik geprobeerd dit avontuur een beetje met jullie te delen. Jullie hebben vast een beeld gekregen maar er is nog zo veel meer gebeurd en misschien praten we daar nog wel eens over.

Dank je wel voor de lieve pakketjes, berichtjes, kaartjes en aandacht voor mij. Dat

deed me heel erg goed En natuurlijk ook dank jullie wel voor de lieve en goede zorgen voor Renate in deze periode. Daar ben ik jullie heel dankbaar voor.

Het is klaar en het is goed. Ik hoop oprecht dat er vrede zal komen in dit bijzondere land, vrede waarbij de bevolking van Afghanistan niet meer met dagelijks geweld en angst hoeft te leven. Mijn bijdrage was klein maar wel een waar ik supertrots op ben.

Het ga jullie allemaal goed en ik hoop jullie snel weer een keer te mogen begroeten.

Ta didar bad (tot ziens in het Afghaans)!